

"גם לי נמאס כבר" היה אומר הפיל "ואילו יצאתי, הייתי מיד מוצא לי חדק. אני יודע איפה הוא מונח. בחצר האחורית. ואם רק אמצא את החדק שלי, אברח מיד לאפריקה. לא, אינני יכול לעזור לכם. הנה, אילו הדוב היה עוזר לנו, הייתי אומר לו תודה מכל הלב." "אמנם בלי חדק, אבל ערמומי כל כך" נהם הדוב "תן לי רק לצאת מהמזודה ומיד ארוץ ליער. איך הייתי מתרוצץ שם! לא, אם מישהו צריך לשחרר אותנו זה החייל! אין לו רגל ובלי רגל לא יוכל ללכת לשום מקום!"

"זה רק נדמה לך" ענה החייל "אמצא לי מקל ואעשה ממנו קביים. אז תראו אותי. אם מישהו צריך להישאר במזודה זו הבובה. פרועה, בשמלה קרועה, מיד יכניסו אותה לאמבטיה ושם היא תרטב לגמרי. כבר עדיף לה להישאר במזודה מאשר להיות סמרטוט רטוב. נכון?"

"שום דבר לא נכון!" קראה הבובה "למה תאמר פרועה? אמצא לי מספרה ושם יסרקו אותי. וחייט יתקן את השמלה שלי. אעשה יפהפייה כזו שלא תכירו אותי! לא, אם מישהו צריך להישאר כאן, זה רק הפיל!"

ואנו כבר יודעים מה ענה על כך הפיל. והכל היה מתחיל מחדש.

כך עבר זמן רב. ומי יודע, אולי הצעצועים לא היו יוצאים מהמזודה, אילו פעם החייל לא הביט על הבובה ושם לב על מה שלא ראה קודם. התברר שלבובה היו עיניים מופלאות. הן יכלו להעצם ולהפתח. וכשהן נעצמו, אז על הלחיים נחו ריסים שחורים וארוכים, וכשנפתחו, אז במזודה היה נעשה בהיר יותר. "איזה עיניים יפות יש לך" אמר החייל "תרשי שאסתכל עליהן עוד."

"תסתכל, לא מפריע לי" ענתה הבובה.

"עיניים מופלאות!" אמר החייל "איך לא שמת לי לב קודם? כנראה כי כל הזמן חשבתי רק איך לצאת מהמזודה הזו."

במזודה הישנה

בעלית הגג של בית ישן עמדה מזודה גדולה, עמוקה, עם מכסה פתוח. נהגו להכניס לתוכה כל מיני חפצים מיתרים. וביניהם נמצאו גם צעצועים – חייל בעל רגל אחת, דוב עם אוזן קרועה, פיל ללא חדק, ובובה פרועת שער, בשמלה מלאת קרעים.

מזמן כבר נמאס לצעצועים לשכב במזודה והיו ברצון יוצאים ממנו אילו אחד מהם היה מסכים להישאר לבד במזודה, נעמד ליד הדופן ונותן לאחרים לעלות זה אחרי זה על כתפיו ולצאת החוצה. אך לא נמצא ביניהם אחד מתנדב האציל כזה ולכן הם עד עכשיו נשארו במזודה הישנה.

"שמע-נא פיל" הייתה אומרת הבובה "עזור לנו. אין לך חדק ומה תוכל כבר לעשות בלעדיו אם תצא מהמזודה?"

והחייל ניגש לדופן.
הדוב עלה לו על הכתפיים, תפס בקצה הדופן ועבר לצד השני.
אחריו עבר גם הפיל. אפשר היה לשמוע איך הוא בורח
מהמזוודה בכל כוחו.
"אולי גם את רוצה לצאת מהמזוודה?" שאל החייל את הבובה
"לכי. אעזור לך!"
"לא, לא!" קראה הבובה "לא אשאיר אותך לבד!"
"תודה" חייך החייל "גם לי לא רע כל כך במזוודה הזו, אם גם
את כאן!"
והם התיישבו יחד והתחילו להביט זה לזו בעיניים.

"גם אני לא שמת לי לב עליך"
אמרה הבובה "ועכשיו אני
מאוד, מאוד שמחה לראות
אותך!"
מאותו היום החיים במזוודה
נעשו להם פחות עצובים מאשר
קודם.
"טוב להם" הומה הדוב.
"הם מאושרים" הריע הפיל.
"ואנחנו אומללים" הומה הדוב.
"כן, אנחנו בודדים" הריע הפיל.
"מה עלינו לעשות?" הומה
הדוב "הם בכלל הפסיקו
לחשוב איך לצאת מהמזוודה
הזאת."
"הם בגדו בנו!" נהם הדוב.
"כן, הם בגדו!" קרא הפיל.
"צריך להרוג אותם!" נהם
הדוב.
"ובצדק!" חיצרץ הפיל.
"הם רוצים להרוג אותנו!"
לחשה הבובה בפחד.
"אל תפחדי" אמר לה החייל
"אני איתך!" והוא קרא "הי,
אתם! רוצים לצאת מהמזוודה?
צאו מיד. אני אעמוד ליד
הדופן!"

